

หัวใจรัก...ปลายสายฝน

นำเสนอเมื่อ : 26 ก.ย. 2551

หัวใจรัก...ปลายสายฝน [1]

ท่ามกลางแสงแดดที่สดใสในเวลาบ่ายๆ
สาวน้อยคนหนึ่งนั่งแกมแดงอยู่ที่บริเวณขอบหน้าต่างของห้องจากตึกเรียนชั้นสาม
สายตาคู่นั้นจับจ้องไปที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่มีสนามหญ้าเขียวชอุ่มยังคงเปียกชุ่มละอองฝนของเมื่อเช้า
เป็นบรรยากาศ
ซึ่งมีใครบางคนนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่นั่นมือขานิ้วเรียวยาวเป็นระเบียบค่อยๆพลิกหน้าหนังสืออย่าง
แผ่วเบา

"มองอะไรหรอเกล??? อาจารย์เรียกให้ไปหาแน่ะ"
เกลสะดุ้งเหมือนตื่นจากความฝัน "อ้อ ไปเดี๋ยวนี้แหละจะ รอนะวันนี้เลยเหม่อๆนิดหน่อย"

นานเท่าไรแล้วที่เกลเฝ้ามองคนคนนี้ นานเท่าไรจนเกลเองแทบจะจำไม่ได้
จำได้แค่ว่า...

... "อาจารย์ขอแนะนำเพื่อนใหม่ให้เรารู้จักกันนะคะ
ช่วยดูแลเพื่อนคนนี้ด้วยเคาพึ่งย้ายมาจากโรงเรียนอื่น เขาใจตามนี้นะทุกคน"

...ใครกันนะ... ตาหวานจัง แต่ทำไมไม่ยิ้มทักทายเพื่อนเลยหละ เสียมารยาทจริงๆ
เกลนึกในใจ พลังตัวดีสายตาคูอนใหญ่ที่หนึ่ง เหมือนเคาจะรู้ตัวเคาจึงหันหน้าแล้วยิ้มที่มุมปาก
...ตามานี้หยิ่งชะมัด เซอะ!! แต่ทำไมยิ้มแล้วน่ารักจัง ><"

"อาจารย์ให้เราเอากุญแจบ้านมาแจก นี่ของนาย"
เคารับไปโดยไม่แม้แต่จะหันมองหน้า นาโมโหจริงๆ "เธอนี่เดาออกง่ายจังนะ
เป็นผู้หญิงทำตัวดีๆหน่อยสิ" ..เคาพูดลอยๆเหมือนกับว่าเกลเลย

"นายพูดแบบนี้หมายความว่ายังไง ชื่นไปทำอะไรให้นายไม่พอใจหรอ"
เกลตวาดด้วยอารมณ์ที่ไม่โห่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แต่เคากับทำเป็นไม่ได้ยินนาโมโหจริงสำหรับเกล
"คนอะไร พูดด้วยก็ไม่พูดด้วยแล้วยังมาหาว่าคนอื่นทำตัวไม่ดีอีก นิสัยเสีย!!"
เกลกำลังจะเดินออกจากตรงนั้นเพื่อจะหนีจากสาเหตุของอารมณ์โกรธ

"ชอบผมหรือ??" เกลนิ่ง หูอื้อ หน้าชา ก้าวขาไม่ออก
เหมือนโดนสาปเป็นหินอยู่ตรงนั้น

"ถ้าชอบก็ตั้งใจซะเถอะนะ ผมไม่ชอบคนอย่างคุณหรอก"
คำพูดนี้ยิ่งตอกย้ำความรู้สึกของเกลที่ผานมา เกลหนาแดงทำอะไรไม่ถูก
ใช้สิริเธอเฝ้ามองเคามาตลอด 2 ปีนี้โดยไม่มองใครเลย ทุกเที่ยงวันเธอจะนั่งมองเค้านั่งอยู่ตรงนั้น
ใต้ต้นไม้ที่เดิมซึ่งเคาจะมานั่งตรงนั้นตลอด
ถึงแม่วิวแรงตอนนั้นมันจะเหลือน้อยลงเกลก็แข็งใจกลับไปห้องเรียนแล้วเข้าเรียนตามปกติ

...ไม่ร้องไห้เลยหรือไงนะ ทำไมไม่ถึงทนได้ ทำไม "พิกแก่ได้การบ้านยัง
เดี่ยวกูขอยืมไปจุดหยอดดี เมื่อวานไม่สบายแยะเลยหะ อดเรียนไปตั้งหลายวิชา"
พิกส่งสมุดให้ออกซ์ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทที่มักจะเดินไปไหนมาไหนด้วยกันเป็นประจำ
จัดได้ว่าเป็นเพื่อนที่เลยก็ว่าได้เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยยังอนุบาล
เพราะพ่อของพิกกับพ่อของออกซ์เป็นเพื่อนสนิทกันสมัยเรียนมหาลัย

พิกมองไปที่โต๊ะหัวมุมขวาของห้อง ซึ่งมีเกลนั่งเรียนด้วยสีหน้าปกติ
เหมือนกับจะพยายามระงับจิตอันความในใจของคนที่นั่งมองอยู่นั้น "วันนี้พอแค่นี้ก่อนนะคะ
อย่าลืมการบ้านที่อาจารย์สั่ง สัปดาห์จันทร์หน้าก่อน10โมงนะคะ
อาจารย์ให้เวลาพวกเราลูกแล้วนะ" อาจารย์สูงวัยมองนักเรียนด้วยสายตารูเท่าทัน
พูดจบก็หันกลับออกจากห้องไป ได้เวลากลับบ้านแล้วพิกคิดแต่ในใจไม่อยากจะกลับบ้านเลย
อยากจะขอมองดูอาการของเกลว่าจะเป็นอย่างไร ...แต่ช่างเถอะคงกลับไปร้องไห้ที่บ้านแหละสิ
เลยเก็บอาการซะแบบนี้...

...เค้าเห็นเราตลอดเลยหรือไงนะ เรามองออกง่ายขนาดนั้นเลยหรือ
การแอบมองใครนี่ถือว่าเราทำไม่ดีหรือไง
...เกลเดินคิดไปตลอดทางกลับบ้านโดยลืมนึกไปว่าเป็นเส้นทางเดียวกันกับชายหนุ่มที่เดินตาม
อยู่

"เก็บอาการเก่งจังนะ!!"

ขอจบตอนแรกแค่นี้แหละค่ะง่วงแล้ว เห่ๆ อีกหลายวันแหละค่ะกวางจะมาต่อใหม่
เพื่อนๆคิดว่ายังไงช่วยเม้นทีนะคะจะได้มีกำลังใจเขียนต่อ ^ ^"